

bør benytte den første Løjlighed, der byder sig, til at komme bort fra den. Man kalder Ordningen for fakultativ eller valgfri, men efter Bestemmelsen i § 29, 4de Stykke, er dette Udtryk absolut misvisende. Der staar, at hvis en Præst mener af religiøse Grunde ikke at kunne foretage en Vielse, kan han forelægge Biskoppen Sagen, og denne afgør saa, om Præsten skal være forpligtet til at foretage Vielsen, eller han skal være fritaget derfor. Fra vor Side vil vi, saa stærkt vi kan, gaa imod, at det overlades til en Præsts eller en Biskops personlige Skøn at afgøre, om en Vielse kan foretages eller ikke. Et er det, naar det bestemte nævnes, at en Præst kan fritages for at vie fraskilte, et andet er, at Loven overlader til et subjektivt Skøn at afgøre, om vedkommende findes tilstrækkelig værdig. Det kan vi ikke finde os i. Vi ved dog alle, at der omkring i Landet sidder mange af den saakaldte Indre Missions Præster, som rask væk frakender anderledes tænkende al Tro. Vi forudser, at der vil kunne indtræffe mange Tilfælde, hvor f. Eks. et religiøst Hjem bestemt vil holde paa, at Datteren faar kirkelig Vielse, medens Stedets Præst, hvis han hører til denne dømmende Retning, muligvis vil vægre sig ved at vie Parret, fordi Brudgommen ikke forekommer ham at være tilstrækkelig religiøs. Det vil kunne give Anledning til Folkesnæk, til Ubehageligheder, til Familiescener, der maaske kan blive skæbnesvangre for de unges Lykke. Vi finder det ganske usømmeligt, og vi synes, man maa fastslaa, at der i Virkeligheden ikke er givet andre fuld Frihed end Præsten. Jeg ved godt, at den højtærede Justitsminister vil svare mig, at han har optaget Kommissionens Forslag Ord for Ord, men det beroliger mig aldeles ikke, især da det fremgaar aldeles tydeligt af Udkastets Bemærkninger, at Kommissionen selv har næret stor Betænkkelighed ved at give Præsterne denne Ret. Paa Side 127 i Kommissionsudkastet staar der: „Man mener, at Fritagelse for Præsterne til at vie fraskilte er velbegrundet i praktiske Vanskeligheder og i den kirkelige Usikkerhed overfor Problemet. Derimod har man næret større Betænkkelighed ved, at Præsten ogsaa af andre religiøse Grunde skulde kunne nægte at vie, da der i Øjeblikket ikke findes saadanne, som kan udføres bestemt, og man derfor ikke kan give nogen Anvisning paa, efter hvilket Synspunkt en saadan Nægtelse skulde kunne anses for berettiget“. Skønt denne sidste Sætning er usædvanlig taaget og daarligt formet — en rigtig Juristsætning —, tror jeg dog, at Meningen er tydelig nok, nemlig

at Kommissionen selv har været meget usikker og meget godt har indset de uheldige Følger, der kunde komme af at give Præsterne en saadan Nægtelsesret. Men man slaar sig til Taals med, at da Biskoppen skal billige Præstens Betragtning, har man tilstrækkelig beskyttet baade Præstens Samvittighed og Brudefolkens Interesse i ikke uden fyldestgørende Grund at se sig afskaaret fra kirkelig Vielse. Jeg haaber imidlertid, at der i det Udvalg, vi nu skal have nedsat, er andre end mig, som kan indse, at dette Forhold maa ændres, og som ikke kan slaa sig til Taals med den Betragtning, Kommissionen her har gjort gældende, og jeg vil ønske, at det maa lykkes ved Udvalgsbehandlingen at befri Lovforslaget for denne uheldige og skæmmende Plet.

Hvad angaar de øvrige Kapitler, der jo hovedsagelig omhandler Ægteskabs Omstørelse, Separation og Skilsmisse, skal jeg ikke komme ind paa alle disse forskellige Bestemmelser. Jeg skal kun i Anledning af de tre andre Ordføreres Betænkkelighed ved at overlade til Administrationen at ordne Separation eller Skilsmisse udtale, at det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister her har Ret, naar han mener, at dette er fornuftigt, rimeligt og praktisk for alle de oplagte Sagers Vedkommende, nemlig Afgørelse af Separation og Skilsmisse, naar begge Ægtefæller er fuldkommen enige og selv erklærer, at de ønsker Afgørelse af Administrationen. Jeg synes, det maa være rimeligt, at man forskaaner Domstolene for disse oplagte Sager.

I øvrigt betegner Lovforslaget jo et stort Fremskridt, og Loven vil afhjælpe en stor Mangel. Det er heldigt, det er behageligt at have alle disse Bestemmelser samlet i Stedet for at staa ret uvis, som man gør ude i Befolkningen, da man kun har ældgamle Bestemmelser og hævdvunden Praxis at rette sig efter. Der er mange Punkter i dette Lovforslag, jeg er glad for, og som jeg finder gode og tidssvarende, og med det stille Haab, at vi dog i Udvalget skal faa nogle af Fejlene rettet, vil jeg give Lovforslaget mit Partis bedste anbefaling med paa Vejen.

S. Rasmussen: Jeg vil gerne i Anledning af den ærede sidste Talers Omtale af Indre Mission sige, at jeg finder det ikke saa helt rigtigt at rette en saadan stærk Kritik imod den, en Kritik, der gaar ud paa at stemple Indre Mission som et dømmende Parti, uden at man paa dette Sted fremlægger Beviser for, at man har Ret til at fælde en saadan Dom over Indre Mission.